

Antonius Angelus Weijnen

28 december 1909 – 9 februari 2008

Antonius Angelus (Toon) Weijnen overleed op 9 februari 2008 in zijn woonplaats Malden, 98 jaar oud. Tot enkele jaren voor zijn overlijden publiceerde hij nog en beoefende zijn vak volop. Hij was weduwnaar van Maria Hoefnagels met wie hij van 1937 tot haar dood in 1989 gehuwd was; ze kregen vijf kinderen, waarvan de jongste vroeg overleed.

A.A. Weijnen werd geboren op 28 december 1909 in het West-Brabantse dorp Fijnaart. Zijn vader was er hoofdonderwijzer van de katholieke lagere school en een man van gezag in het dorp. Weijnen had een bijzondere waardering voor zijn vader en was hem ook schatplichtig voor meer dan één persoonlijke karakteristiek. Niet alleen zijn hart voor het onderwijs, maar ook het robuuste en lang vastgehouden orthodox-katholieke, dat hem zo kenmerkte, was er één van. Later werd hij wel wat milder in de pauselijke kleuren, maar vroom en gelovig is hij zijn gehele leven gebleven.

Rolduc

In het huis van de hoofdonderwijzer werd, zoals gebruikelijk bij de notabelen van het dorp, geen dialect gesproken. Natuurlijk heeft hij het Westhoeks van schoolkameraadjes geleerd en hij kende de varianten maar al te goed, maar een dialectspreker is hij nooit geweest. Tot verbazing van zijn kinderen zei hij, toen zijn spraak was uitgevallen na een herseninfarct, enkele dagen voor zijn dood, opeens tussen veel onverstaanbaars door een keer heel duidelijk ‘hou-doe.’ Zijn dialect zat in een heel diepe laag.¹

Na de lagere school doorliep Weijnen het gymnasium in Rolduc, waar hij in 1927 eindexamen deed. Ferdinand Sassen, later hoogleraar wijsbegeerte in

¹ Weijnen schrijft over de verscheidenheid aan dialecten die hij kende in de inleiding van zijn *Dialect-Atlas van Noord-Brabant* [deel 9 van de *Reeks Nederlandse Dialectatlassen*], Antwerpen 1952, v-vi: ‘Het gebied dat ik onderzocht heb, omvat, zoals de kaarten tonen, het grootste deel van West- en Midden-Noord-Brabant en de daarbij aansluitende streken van Zuid-Holland (voornamelijk de eilanden) en Gelderland. Verscheidenheid was er dus bij het onderzoek genoeg: Hollandse, Gelderse, Middenbrabantse en Westbrabantse dialecten, zelfs nog één enkel Zeeuws, dat van Ooltgensplaat. In hoeverre ik met enig vertrouwen die Babylonische toestand tegemoet kon treden, moge blijken uit het volgende: Mijn vader sprak van huis uit Zeeuws-Vlaams (Hoofdplaats), mijn moeder Baronies (Wagenbergs), mijn vrouw Peellands (Astens). Zelf ben ik geboren in Fijnaart, waar ik van mijn schoolmakers zes jaar lang onvervalst Westhoeks heb gehoord en geleerd. Daarna kwam ik in Rolduc, waar ik om zo te zeggen met elk Limburgs dialect althans enigermate vertrouwd raakte. En meer dan elf jaar was ik aan de lycea van Roosendaal, die als streekscholen mij ook allerlei tongvallen te horen gaven.’

Nijmegen en Leiden, was er in deze periode docent Grieks en geschiedenis; Leonard Linssen docent Nederlands. De abdij van Rolduc was toentertijd het centrum voor katholiek middelbaar onderwijs van Nederland, in het snijpunt van Nederlands, Duits en Frans.² Weijnen bleef tot op hoge leeftijd bezoeker van de jaarlijkse reünies van Rolduc.

Nijmegen

In 1927 gaat Weijnen, nog geen 18 jaar oud, Nederlandse taal- en letterkunde studeren aan de jonge Rooms Katholieke Universiteit in Nijmegen. De Nederlandse taal- en letterkunde was in handen van Jacques van Ginneken s.j., die bovendien in 1927 rector magnificus was. Van Ginneken was een bevlogen docent, meer taal- dan letterkundige – maar dat zal Weijnen, immers geen stylist, niet hebben gestoord – en hij droeg zijn gedrevenheid over op de bovengemiddelde student.³ Weijnen beschrijft hoe hij onder hevige bekoring is geraakt van de ‘oorspronkelijkheid, de felle raakheid, de beeldende directe aanschouwelijkheid die de volkstaal kenmerkt’⁴, en het is alsof Van Ginneken aan het woord is. Deze was een uitermate eigenzinnig persoon en lastig in de omgang. Vakinhoudelijk heeft Weijnen altijd grote waardering voor zijn leermeester gehouden, maar dat verhinderde hem niet het bijvoorbeeld op het punt van Van Ginnekens theorie over de pre-slavische basis van de dialectgrenzen in Noord-Brabant, met hem oneens te zijn. Dat laatste kostte hem overigens de cum laude-aantekening op zijn doctorsbul; zijn blijvende waardering voor de man kostte hem overigens later, na Van Ginnekens overlijden in 1945, de leerstoel. Er heerste op dat moment in de faculteit grote antipathie tegen Van Ginneken en zijn taalkundige theorieën. Dertien jaar later is de storm rond Van Ginneken geluwd en zal Weijnen diens leerstoel alsnog bezetten.

Intussen tekende Weijnens belangstelling en specialisatie zich al vroeg af. In 1933 verwierf hij de eerste gouden erepenning die aan de universiteit werd uitgereikt, voor zijn inzending op een uitgeschreven prijsvraag, getiteld: *Een*

2 F. Sassen (1954), ‘Het dagelijks leven op Rolduc omstreeks 1920’, in *Rolduc’s Jaarboek* 34, blz. 100-110. Volgens Sassen was rond 1920 de periode van *De Kleine Republiek* van Lodewijk van Deyssel in Rolduc wel voorgoed voorbij; verbouw en nieuwbouw aan de kostschool, maar vooral de verandering van de levensgewoonten op het internaat zorgden voor een ‘aanmerkelijke omslag’. In 1920 ook werd het Frans als omgangstaal vervangen door het Nederlands.

3 A. Weijnen (1996), ‘Herinneringen aan Jacques’, in: Ad Foolen en Jan Noordegraaf (red.), *De taal is kennis van de ziel. Opstellen over Jac. van Ginneken*. Münster, blz. 39-50.

4 A. Weijnen (1941), *De Nederlandse Dialecten*. Groningen/Batavia, blz. 3.

dialectgeographisch onderzoek naar de grens en eenige der belangrijkste verschillen tusschen het West- en Oost-Noordbrabantsch dialect, een prelude op zijn proefschrift. In maart 1934 legt Weijnen zijn doctoraal Nederlands cum laude af en verwerft tegelijk de lesbevoegdheid geschiedenis. Hij keert terug naar Fijnaart om vandaar zijn veldonderzoek in Noord-Brabant uit te breiden en aan zijn proefschrift te werken. Weijnen begint ook zijn lange loopbaan in het onderwijs als onbezoldigd hospitant aan het Norbertuslyceum in Roosendaal; banen zijn er in die tijd amper te vergeven. In 1935 wordt hij er benoemd als leraar Nederlands en geschiedenis. Dan verschijnen ook de eerste artikelen van zijn hand, voornamelijk in *Onze Taaltuin*.

Op 8 juli 1937 verdedigt hij zijn proefschrift bij Van Ginneken. De titel staat voor een onderzoeksprogramma dat hem meer dan zestig jaar zal blijven boeien: *Onderzoek naar de dialectgrenzen in Noord-Brabant, in aansluiting aan geographie, geschiedenis en volksleven*. In 1999 verschijnt *Oude woordlagen in de zuidelijk-centrale dialecten* en meteen in de eerste zin van het voorwoord trekt hij de lijn van zijn dissertatie als één grote spanningsboog tot in deze, bijna laatste, publicatie door.

Nog geen maand zijn promotie, op 3 augustus 1937, treedt hij in het huwelijk met Maria Hoefnagels.

De oorlog

De vijf hierop volgende jaren, tot aan de gijzelneming in juli 1942, zijn buitengewoon productief. Twee boeken (*Betekenis en mogelijkheden der heemtaalkunde* en *De Nederlandse Dialecten*, waarin de later bekend geworden indelingskaart van de Nederlandse dialecten op grond van de isoglossen) verschijnen en een zestigtal artikelen, waaronder veel besprekingen van dialectologisch werk uit het gehele Nederlandse taalgebied, ziet het licht. Ruim vijf maanden wordt hij vastgehouden in Haaren. Hoewel de gijzelaars een zekere mate van vrijheid genoten om hun tijd te besteden, leefden ze toch in voortdurende angst. In augustus 1942 werden immers vijf van hen in de bossen bij Goirle gefusilleerd als represaille voor de aanslag op een militaire trein in Rotterdam. In december 1942 keert Weijnen terug naar Roosendaal en als hij in 1943 opnieuw gegijzeld dreigt te worden, duikt hij onder. In deze periode studeert en schrijft hij weliswaar, maar is hij toch sterk gehinderd in zijn werk; de voorgenomen enquêtes voor de *Reeks Nederlandse Dialectatlassen* worden uitgesteld tot na de oorlog.

In 1945, Weijnen is dan juist benoemd als rector van het Norbertuslyceum in Roosendaal, overlijdt Van Ginneken en komt diens leerstoel vrij. Weijnen was de gedoodverfde opvolger, maar de weerstand tegen Van Ginneken was,

zoals we boven zagen, groot in de faculteit⁵, en de filoloog Leo Michels krijgt er de leerstoel en Weijnen neemt de plaats van Michels in aan de Katholieke Leergangen in Tilburg.

Van 1946 tot zijn benoeming in Nijmegen in 1958 is Toon Weijnen vast docent Nederlands in Tilburg, vanaf 1956 ook rector. Met zijn passie voor onderwijs had hij grote waardering voor zijn studenten die zich, doorgaans naast een volle dagtaak in het onderwijs, voorbereidden op hun examen MO. A en MO. B. Ook na 1958 bleef hij aan de Leergangen verbonden; in 1975 gaf hij er zijn laatste colleges.

Het onderwijs hindert hem overigens niet zijn onderzoek verder voort te zetten. De twee horen voor hem bij elkaar en vullen elkaar aan; in snel tempo verschijnen acht boeken. In deze jaren stelt hij ook het *Prisma Nederlands woordenboek* samen, waarvan de eerste druk in 1955 uitkomt. In 1952 was bij uitgeverij Het Spectrum het plan ontstaan een serie pocketwoordenboeken uit te geven. Weijnen wordt aangezocht om het vlaggenschip op zich te nemen, het Nederlands woordenboek. Dit blijkt een succesverhaal; in 1992 waren er al 6.5 miljoen exemplaren verkocht.⁶ Ontelbare leerlingen van middelbare scholen maakten via de Weijners pocket kennis met de lexicografie. Vijftig jaar na de eerste verschijnt de 40ste herziene druk, die hij samen met zijn dochter Mira in 2005 bezorgt. Daarna nemen anderen de eindredactie over.

Dialectkunde

In de Tilburgse jaren schrijft hij ook aan zijn opus magnum *Nederlandse Dialectkunde* (1958 en 1966), het gezaghebbende handboek op dit terrein. Het haakt aanvankelijk nog aan bij Van Ginneken's ideeën en terminologie ('samenvatting met cultuurkringen'), maar gaat al snel een eigen weg met de zeer uitgebreide beschrijving en vooral de vernieuwende stratigrafie van de Nederlandse dialecten. De meer dan 500 pagina's van het boek zijn volgestopt met taalfacten, dialectkaarten en verwijzingen. Eerder dan een bedraagd en met afstand geschreven overzicht van het vakgebied, is het de rapportage van al wat er aan kennis was en wordt vergaard over de Nederlandse dialecten, met telkens weer onvermoede dwarsverbanden en verklaringen van overeenkomsten en verschillen tussen de taallandschappen.

5 A. Hagen (1998), 'Jacques van Ginneken', in: H. Corman (red.), *Nijmeegse Gezichten. Vijfenzestig jaar Katholieke Universiteit*. Nijmegen, blz. 20-29.

6 Ewoud Sanders (1993), *De W lijkt ons niet zo'n heksentoer. De geschiedenis van de Prisma Woordenboeken 1952-1993*. Utrecht.

Per 1 september 1958 wordt Weijnen benoemd als gewoon hoogleraar aan de Katholieke Universiteit Nijmegen, met als leeropdracht: ‘Nederlandse en Indogermaanse taalkunde’, in 1965 uitgebreid met: ‘Dialect- en naamkunde.’ Vanaf 1973 wordt die leeropdracht: ‘Algemene, interlinguale en Nederlandse dialectkunde, alsmede de vergelijkende Indo-europese taalwetenschap.’ In oktober 1958 houdt hij zijn oratie, getiteld: *De oriëntatie van de dialectkunde*. Ruim 21 jaar later, op 1 februari 1980, neemt hij ontslag met de afscheidsrede: *Het verklaren van dialectverschijnselen*.

Het zijn bewogen jaren, aan de Nijmeegse letterenfaculteit.⁷ In 1958 bestaat het instituut Nederlands uit twee hoogleraren – Willem Asselbergs (Anton van Duinkerken) en Toon Weijnen, in 1960 aangevuld met Karel Meeuwesse voor moderne letterkunde. Weijnen wordt in 1967 voorzitter van de (oude) faculteit, waarin wettelijk alleen de ordinarii functioneren. Dan komt de democratisering met de nieuwe Wet op het Universitaire Bestuur. Weijnen was geen voorstander van deze ontwikkeling; in zijn ogen strookte democratisering niet met het optimaal functioneren van de wetenschap.⁸ Als hij in september 1969 de nieuwe faculteitsraad bijeenroept en opent, stelt hij meteen zijn voorzitterschap ter beschikking en treedt af.

Woordenboeken

Tegelijkertijd bouwt hij zijn eigen instituut, de Nijmeegse Centrale voor Dialect- en Naamkunde (NCDN), verder uit. Begonnen als een plank boeken op een stafkaamers en als een naam onder vragenlijsten in *Brabantia Nostra*, ontwikkelde de NCDN zich al snel tot een instituut waar een grote schare student-assistenten werkte aan de voorbereiding van het *Woordenboek van de Brabantse Dialecten* (WBD) en aan het *Woordenboek van de Limburgse Dialecten* (WLD). Weijnen kon zich hier geheel wijden aan de twee woordenboekprojecten en de *Atlas Linguarum Europae* (ALE). In dezelfde lijn ook werd zijn leeropdracht in 1973 aangepast en zo werd Weijne's eigen specialisme een volwaardige leerstoel. Tegelijkertijd werd de NCDN een zelfstandig instituut in de faculteit.

⁷ Zie voor een historisch overzicht van de afdeling Nederlands: Jos Joosten (1998), *Lijnen en breuken. Een kleine historische beschouwing over het Nijmeegs Instituut Nederlands*. Nijmegen, blz. 71-80, 110-112 en passim.

⁸ W. Péé (1980), ‘Biografie van Prof. dr. A. Weijnen’ in: Joep Kruijssen (red.), *Liber Amicorum Weijnen. Een bundel opstellen aangeboden aan prof. dr. A. Weijnen bij zijn zeventigste verjaardag*. Assen, blz. 3.

Weijnen vond al in 1937 dat het dialectmateriaal niet alfabetisch maar ‘naar levensgebieden en volgens begrippen of woordinhouden’⁹ gerangschikt moest worden. Dertig jaar later zal de eerste aflevering van het WBD volgens deze principes verschijnen. In 1960 start hij het onderzoek voor het WBD, waarvoor Jan van Bakel wordt aangetrokken, en in hetzelfde jaar begint ook de materiaalverzameling voor het op dezelfde wijze opgezette WLD waarmee Pieter Goossens wordt belast.

In 2005 wordt het WBD feestelijk afgesloten, in bijzijn van Weijnen en van Van Bakel, 33 afleveringen groot, een monument voor de Brabantse dialectologie.

In 2008, vier maanden na zijn dood, wordt ook het Limburgs woordenboek afgesloten in de Statenzaal van het Gouvernement van Maastricht, 39 afleveringen lang, niet minder monumentaal.

Europa

Sinds 1992 nam ook het Instituut voor Naamkunde en Dialectologie van de Katholieke Universiteit Leuven deel aan beide projecten. Tientallen redacteurs in Nijmegen en Leuven zijn in de loop der jaren aan de twee projecten verbonden geweest. In 1972 verschijnt aan de Gentse universiteit de *Inleiding van een zusterproject met dezelfde systematische indeling, het Woordenboek van de Vlaamse Dialecten* (WVD), zodat het gehele zuidelijke Nederlandse taalgebied door hetzelfde type dialectlexicografie, in 1937 door Weijnen geschetst, overdekt wordt. In zijn proefschrift verklaart Weijnen het Oost-Noord-Brabantse vocaalsysteem mede vanuit de nabijheid van het Limburgse toonaccent.¹⁰ Ook dit is een constante in zijn werk: verklaringen van taalverschijnselen zoeken door over de grens van het probleemgebied te kijken. Dit vormt ook de grondslag van zijn laatste grote project, de ALE.

In 1965, tijdens het eerste dialectologencongres in Marburg, lanceert hij het plan voor een Europese taalatlas; hij vindt bijval en richt een studiegroep op die het plan verder uitwerkt. Weijnen reist onvermoeibaar de zusterinstituten en Academies van wetenschappen af om medestanders en deelnemers te zoeken en in 1972 vindt het eerste congres van de ALE plaats in Berg en Dal, de basis voor een comparatistisch project van de gemeenschappelijke Europese dialectologen. Het doel is door middel van taalkaarten te komen tot een beschrijving en verklaring van de dialectologische structuur van geheel Europa

9 A. Weijnen (1937), *Onderzoek naar de dialectgrenzen in Noord-Brabant*. Fijnaart, Bijgevoegde stellingen, XIV.

10 *Ibidem*, stelling XII.

in lexicologisch, fonetisch-fonologisch en syntactisch opzicht.¹¹ Weijnen ontwierp met zijn staf aan de NCDN de structuur van het project en de vragenlijsten, kreeg de medewerking van het dialectinstituut in Marburg voor de automatisering en de cartografie, en van de KNAW in Amsterdam voor het algemeen secretariaat van de ALE dat als een apart KNAW-instituut van 1976 tot 1986 aan de NCDN functioneerde. Hij verzamelde collegae uit alle landen van Europa in de redactie en congresseerde jaarlijks met hen over inhoudelijke zaken en de organisatie. Naar zijn inzichten worden de eerste kaarten ontworpen en becommentarieerd. In 1982 draagt hij het voorzitterschap over aan Mario Alinei. In 1983 verschijnt de eerste aflevering met 19 kaarten en niet lang daarna verhuist het project naar Florence en volgt het een eigen weg.

Weijnen was actief in vele commissies en andere bestuurlijke functies buiten de faculteit, onder meer redactielid vanaf de oprichting in 1949 van het tijdschrift *Taal en Tongval*; sinds 1963 lid van het hoofdbestuur van het Thijmgenootschap; sinds 1964 lid en later voorzitter van de Vaste Commissie van advies inzake de schrijfwijze van de Nederlandse taal; vanaf de oprichting in 1969 bestuurslid van het Instituut voor Nederlandse Lexicologie in Leiden; vanaf 1968 lid van de wetenschappelijke adviescommissie voor geesteswetenschappen van NWO; ook was hij voorzitter en wetenschappelijk leider van de Nederlands-Belgische lerarencursussen, waarvoor hij zich jaren lang in de zomervakantie vrijmaakte om in Amsterdam lessen Nederlandse taal en cultuur voor Belgische onderwijsgeevenden te verzorgen. Hij was vanaf 1946 lid en van 1973 tot aan de opheffing in 1981 voorzitter van de Dialectencommissie van de KNAW. Hij vervulde daarmee een sturende rol in het Dialectenbureau van de Akademie, dat later Meertens Instituut zou gaan heten naar de eerste directeur. Weijnen was een sterk voorstander van de totstandkoming van de *Taalatlas van Noord- en Zuid-Nederland*, toen het hoofdproject van het Dialectenbureau. Hij vond er ook onderdak voor zijn eigen ideeën, zoals de syntactische atlas. Daarnaast was hij lid van de Naamkundecommissie van de KNAW.

Eerbewijzen

Academische en andere eerbewijzen bleven niet uit. In 1941 werd hij lid van de Maatschappij voor Nederlandse Letterkunde te Leiden; in 1964 buitenslands erelid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde; in 1967 lid van Kungliga Humanistiska Vetenskap-Samfundet in Uppsala; in 1968 lid van Kungliga Gustav Adolfs Akademien in Stockholm

¹¹ Weijnen in een intern rapport aan het College van Bestuur van de Universiteit in 1969.

en in 1975 lid van Det Norske Videnskaps-Akademi in Oslo.

In 1976 werd hij lid van de Afdeling Letterkunde van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen te Amsterdam en in hetzelfde jaar van de Suomalais-Ugrilainen Seura in Helsinki. In 1979 werd hij benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw. Verder werd hij onderscheiden met de Matthias de Vries-penning vanwege het Instituut voor Nederlandse Lexicologie, de Vergulde Klomp van de Brabantse dialectverenigingen en de Veldekeprijs van de Limburgse dialectverenigingen.

Tijdens zijn hoogleraarschap maar ook na zijn emeritaat blijft hij onverminderd actief en productief, meer en meer ook in Europese context.

Negentien promoti begeleidde hij op het gebied van de Nederlandse historische taalkunde en de Nederlandse en Europese dialectologie. Toen hij negentig werd, gaven zij gezamenlijk een feestbundel voor hem uit: *Weijnen negentig*¹² met knipoog naar een van zijn taalkaarten van het Nederlands taalgebied.

In 1989 overlijdt zijn echtgenote Maria Weijnen-Hoefnagels. Dit valt hem zwaar en even ziet het naar uit dat hij de slag niet te boven komt. Maria was hem niet alleen bij het onderhouden van zijn vriendschappen, maar ook als gesprekspartner over vakkwesties en op zijn vele reizen voor de ALE zeer nabij en een uitstekende gids. Toch heeft hij op zijn tachtigste de veerkracht de dagelijkse draad op te nemen met de hulp van zijn kinderen en goede vrienden.

Weijnens bibliografie mag indrukwekkend heten en bevat 486 nummers: 67 boektitels (inclusief de herziene, vermeerderde drukken), 325 artikelen in tijdschriften van taalkundige of volkskundige aard en 94 boekbesprekingen; daarnaast verschenen nog zes vriendenboeken, voor zijn zestigste, vijftenzestigste, zeventigste, tachtigste en twee voor zijn negentigste verjaardag.¹³

Pas op zeer hoge leeftijd gaat het wat minder goed met zijn gezondheid. Zijn ogen laten hem in de steek, hij kan nog amper lezen en het alleen zijn begint hem, op zijn zevenennegentigste, zwaar te wegen. Najaar 2007 verhuist hij van zijn vertrouwde woning in Malden naar het zorgcentrum Malderburch, een hanenschree verder. De nadagen van zijn laatste winter zien hem zienderogen achteruit gaan en op 9 februari 2008 overlijdt hij.

12 Jan Berns, Geert Dibbets en Piet van Sterkenburg (1999), *Weijnen negentig. Een vriendenboek voor professor dr. A.A. Weijnen bij gelegenheid van zijn negentigste verjaardag*. Schiedam.

13 Zie voor de complete bibliografie van A. Weijnen: Joep Kruijssen, 'De bibliografie van professor dr. A. Weijnen en zijn betekenis voor de Limburgse dialectologie', in *Jaarboek Veldeke* 2008 (te verschijnen).

Betekenis

Toon Weijnen heeft in de taalwetenschap nooit op de barricades gestaan. Hij was in de taaltheorie gevormd door Van Ginneken en bleef trouw aan de zekerheden van diens structuralistische beschouwingwijze en opvattingen over de wisselwerking tussen interne en externe factoren in de taalverandering. Hij had bij Van Ginneken ongetwijfeld de verlokkingen van het visionaire gezien en heeft van hem de nieuwsgierigheid naar nieuwe ontwikkelingen overgehouden, maar was veel nuchterder, zocht eerst naar de vaste grond onder zijn voeten om dan wel te zien hoever zijn blik zou reiken.

Weijnen was zijn hele leven lang naarstig en alsof hij enigszins haast had op zoek naar de allesomvattende synthese, naar ‘een alle Nederlandse taalfeiten omvattend raamwerk dat een logisch geheel vormt en een bevredigende verklaring brengt van alle delen’.¹⁴ Hij overzag als geen ander de onafzienbare akker aan taalfeiten die hij wilde bewerken: vertrekkend vanuit het Brabants ging hij naar het Nederlands en kwam uit bij de grenzen van Europa. Weijnen was ook de onvermoeibaar noeste werker die zijn talenten wilde ontplooiën, lichtelijk monomaan misschien, maar verstandig genoeg dat te weten en te compenseren door een groot netwerk van collega’s, leerlingen en vrienden dat hij koesterde. Hij kon streng en strijdbaar zijn, zeker als het over op twijfel veroverde overtuigingen ging die hij niet zou laten varen, maar was tegelijk ook mild in zijn oordeel, met diepe belangstelling voor zijn directe omgeving, kortom een hartelijk en beminnelijk man.

Met dank aan Jan Berns, Mira Ficq-Weijnen, en Piet van Sterkenburg.

¹⁴ Jan van Bakel (1969), ‘Op Toon’, in: *Taal en Tongval* 21 [speciaal nummer bij de zestigste verjaardag van prof. dr. A.A. Weijnen], 102.